

COLUMN

Waarom jij? Waarom ik?

Door Renée Simons

Vijf echtparen. We zien elkaar voor het eerst op Schiphol. In het vliegtuig neem ik een slaaptablet; de sluier van versuffing scheurt pas open als we voor een stoplicht staan in Peking. Een zwijgende horde fietsers, onbekende geuren, overall Aziatische gezichten; ik ben in een andere wereld.

Na een paar dagen, reizen we naar een andere stad. We gaan winkelen met de gids, luiers en flesjes kindermelk in een onverwarmde supermarkt met personeel in winterjassen. Het is de grote dag. We moeten wachten op de gang van het hotel voor de deur van het zaaltje waar we onze kinderen overhandigd krijgen. Volgens de documenten is die van ons bijna drie jaar, de oudste van de vijf. We mogen naar binnen en zien drie baby's in dekentjes gewikkeld, een vrolijk kindje van één en een donkerharig hummeltje in een knalgeel pakje. Dat is ze. Het kindermisje van het tehuis brengt haar naar ons toe.

'Wat een schatje,' zegt mijn man.

Het zelfde moment dat ik hurk en mijn armen open, deinst ze achteruit en loopt hard weg. Een nieuwe poging volgt, nu in de houdgreep van het kindermisje. Brullend gooit ze zich achterover, zo ver mogelijk. De tolk stopt een snoepje in mijn hand. Nee! Weer dat achterover gooien, het lijfje een strakgespannen boog. Via het kindermisje bied ik een Nijntjeknuffel aan. Nee! Ze krijgt een banaan, een traktatie voor een kind uit een armoedig tehuis. Ze klemt de banaan in haar handje, maar is te overstuurd om er een hap van te nemen. De andere echtparen vertrekken met hun kind naar de hotelkamer. Wij blijven. Nog nooit heb ik iemand zo hard horen schreeuwen. Op laatst zie ik alleen nog het open gat van haar mond en de rij blinkend witte melktanden.

De tolk verzint een list. Als zij niet met ons mee wil, dan gaan we maar met z'n allen. Op naar de hotelkamer: tolk, kindje, kindermisje, functionarissen van het tehuis, aspirant ouders, en een sliert belangstellend hotelpersoneel. Men verdringt zich voor de tafel met nieuwe kleertjes en speelgoed. Ze komen overall aan en kakelen door elkaar heen, blij en opgewonden, alsof het hun speelgoed is. Vooral een rood kinderkoffertje met Jip en Janneke oogst bewondering. De tolk duwt ons naar voren en iemand anders vist ons kindje tussen de benen van de aanwezigen vandaan. Ze mag ook naar het speelgoed kijken. Ze wijst naar een gekleurde opblaasbal, maar krijgt het koffertje in haar hand geduwd. Als ze weer op de grond staat, banaan in de ene hand, koffertje in de andere, in een woud

van benen, kijkt ze onzeker om zich heen alsof ze nu helemaal niet meer weet wie ze moet vertrouwen en wie ze moet afwijzen.

De tolk dringt de menigte achteruit. Mijn man pakt de bal en rolt die haar toe.

Eén mondhoekje gaat omhoog. Snapt ze het?

Ze schopt hem terug.

Terwijl wij met haar spelen verdwijnen de Chinezen stilletjes naar de gang. Ze heeft het pas in de gaten als de laatste over de drempel sluipt. Schreeuwend rent ze hen achterna. Te laat. De deur valt dicht. Ze is alleen. Alleen met ons: twee blanke monsters uit een andere wereld.

We kijken elkaar aan. Waarom jij? Waarom ik?